

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΙΑ νύχτα χειμωνιάτικη Δεκεμβριανή, θηλυκωμένη με τὸ ἀσύγνεφο χρυσόπλεχτο σινδόνι της, περιχύνει στὸ κάθε τι χαρὰ ἀσυνείθιστη. Τ' ἀγέρι ἀσύριχτο κυλᾷ ζερβόδεξά τὸ κάθε μὲροιο τοῦ ἀλαφροῦ ἀλαφροῦ. Ἡ χτίσι ὁλόκληρη βουτηγμένη σ' ἓνα κρυφὸ μυστήριον σταλάζει παντοῦ Χριστουγεννιάτικη εὐτυχία...

Σ' ἓνα στενὸ κρεββατοθάλαμο ἡ πηδηχτὴ φλόγα τοῦ κериоῦ φωτοβολαεὶ ὁλοτρόγυρα καὶ βουλιάει νικήτρα τῆς κάμαρας τὸ μαῦρο σκοτάδι. Δίπλα τὸ καθάριο κρεββάτι, καμαρωτὸ-καμαρωτὸ μέσ' στὰ ὁλόασπρα σεντόνια του, τινάζει τριγύρω τῆς παρθενιάς τὴν μυρουδιά, ἀπάνω του τὸ πουπουλένιο προσκέφαλο κρυφοφυλάγει στὸ μαλακὸ κόρφο του τὰ ροδοστεφάνωτα ὄνειρα τῆς κόρης... Πλάγι στὴ γωνιά, ἡ ἀσημένια καντήλα λαμπυρίζει με περισσὴν χάρι στὴ λιβανομυρισμένη εἰκόνα τοῦ Σταυρωμένου, καὶ γύρω της ὁ ἀχνὸς τοῦ λιβανιοῦ σκεπάζει μ' ἓνα σύγνεφο ἀρηθρὸ τὸ μικρὸ εἰκονοστάσιο...

Ξαπλωμένη στὴ κουνιστὴ πολθρόνα της, ἡ εὐελπισ παρθένα ρίχνει τὸ χαϊδευτικὸ βλέμμα της, μεσ' ἀπὸ τὰ μισόθολα τζάμια τοῦ παραθύρου, ἔξω στὸν ἀστροπιπιλισμένο οὐρανό... Ἡ γλυκοχύτρα ματιὰ της ρουφᾷ ἀπληστα τῆς πανηγυρίστρας πλάσις τῇ μαγικῇ φωτοχυσίᾳ, καὶ ὁ ἄθαμπος φανὸς της ἀντιρρίχνει στὸν ἀγέρα τῶν ἀστρῶν τὴ ξάστερη λαμπράδα.. Μ' ἐν' ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἡ κορασὶὰ ἀμπώχνει τὴν ἀπιαστὴ φαντασία της στῶν αἰώνων τὰ λησμονοβουτηγμένα αὐλάκια καὶ με μιὰ μεγάλη ἀσυλλόγιστη γρηγοράδα, σχίζει τοῦ κάθε χρόνου τὸ πολυτάραχο ποτάμι καὶ ἀγναντεύει τῆς Ναζαρέτ τὴν ἀναγαλλιάστρα φάτνη...

Ξάφνου ἓνα κῦμα τρεμουλιαστῆς ἀνατριχίλας γλύφει τῆς ραχοκοκαλιᾶς της τὰ αἰσθητήρια νεῦρα πέρα-πέρα, καὶ με μιὰ φανταστικὴ σαρκικὴ συγκίνησι γλυκοσφαλάγει τὰ βλέφαρά της, μισογέρνει στὸ πλάγι τὸ σγουρόμαλλο κεφάλι της καὶ παραδίνει τὸ νοῦ της στὴς ἀτελείωτες σκέψεις της...

Θωρεῖ σὲ μιὰ φωτολάμπτρα σφαῖρα τὸ τρεμάμενο κορμί της
 χλωμένο σὲ μιὰ πρωτοφόρια ὁλόασπρη φορεσιὰ καὶ τὸ παρθενικὸ
 μέτωπό της στεφανοστολισμένο μὲ νυμφικὰ λευκολούλουδα. Μπρὸς
 της τὸν παππᾶ βουτηγμένο στὸ χρυσάφι μὲ τὸ πρόσωπο λαμπρὸ
 ἀπὸ τ' ἁγιοκέρια νὰ τραντάζη τ' ἀγέρι μὲ τὴ γλυκοσημάντρα
 φωνή του Δίπλα τὸ πυκνόφυλλο δένδρο τσ' ἀγάπης νὰ τινάζη
 τριγύρω τὰ φουντωτὰ κλωνάρια του, καὶ μὲ τὴ χαϊδευτικὴ σπερ-
 μογόνια πνοή του νὰ φυσᾷ στὸ στήθος της τῆς ζωῆς τὸ σπάρ-
 γος... Διὰ μιᾶς ἡ λάμψις νὰ σβύεται, τὸ σκοτάδι νὰ πέφτῃ καὶ
 τὸ δένδρο νὰ φουσκώνῃ σὰν κατὰμαυρο πανί, καὶ μ' ἓνα ἐλαφρὸ
 σισύρισμα, ὅμοιο μὲ γλυκοφίλημα, νὰ σφίγγῃ τὸ φοβισμένο κορμί
 της στὸ ζωοσταλλάχτη κόρφο του... Ὑστερὰ ἓνα δάκρυ νὰ κυλᾷ
 στὴ χλωμισμένη παρειὰ της καὶ μ' αὐτὸ ν' ἀποχαιρετᾷ πε-
 ρίλυπη τὴ παρθένα—κόρη, καὶ ν' ἀγναντεύῃ χαρούμενη τὴ γυ-
 ναῖκα μάννα...

Τότε θωριάζει νὰ προβαίλῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ Αὐγὴ σκεπασμένη σὲ
 μιὰ λεπτὴ ἐμίχλη καὶ σ' ἓνα πάλλευκο τρεμουλιαστὸ ἀχνό, νὰ
 ξεσχίζῃ τὸ κάθε ἀγέρινο σκοτεινὸ χρῶμα, νὰ τινάζῃ τῆς μεθυ-
 στικαῖς ἀχτίδες της, καὶ νὰ φωτολούζῃ τὸ λουλουδοστέφανο τοῦ
 γάμου τὸ κρεμασμένο στοῦ κρεββατιοῦ της τὸ τοῖχο... Ἐπειτα
 μιὰ λιανοτρέμουλη φωνὴ νὰ ἐρεθίσῃ γαργαλιστικὰ τὸ ἀκουστικὸ
 της νεῦρο, ὁλόκληρο τὸ σῶμα της νὰ σπαρταρᾷ, νὰ γέρῃ χα-
 μογελαστὰ τὸ πρόσωπό της στοῦ παιδιοῦ της τὴ κούνια, νὰ ξα-
 πλώνῃ ἐμπιστευτικὰ-ἐμπιστευτικὰ τὰ χέρια της, νὰ τὸ σφιγ-
 χταγκαλιάζῃ στὸ κόρφο της, νὰ σταλάζῃ μὲ τὴ ρόγα τοῦ μα-
 στοῦ της κουμπι-κουμπι στὸ στοματάκι του τὸ γάλα της καὶ νὰ
 τὸ κυττάζῃ κατὰματα σὰν νὰ θέλῃ νὰ μαντέψῃ τὴ πρώτη ζω-
 ῖνὴ ἀπόλαυσι σταῖς χίλιες δυὸ χαριτωμέναις κινήσεις του...

Ἐξέφνου ὁ βαρύχτυπος ἤχος τοῦ ρωλογιοῦ τραντάζει τὴ σι-
 γαλιὰ τῆς κάμαρας καὶ τὴ ξυπνᾷ ἀπὸ τὰ ἀνθούσιμα ὄνειρά της.
 Διὰ μιᾶς σηκώνεται καὶ μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἡδονικὸ χάσις τοῦ
 φανταστικοῦ βίου της, ἀνοίγει τὸ παράθυρο, στριφογυρίζει τὸ
 βλέμμα ἔξω στὴν Οὐράνια Χριστουγεννιάτικη πυρκαϊὰ καὶ καρ-
 φόνοντας τὸ μάτι της στὸ περὶ ἀστραφτερὸ τῆς Νύχτας διαμάντι,
 γλυκομουρμουρίζει χαμηλά:—«Καλῶς τὸ μάγικο ἄστρο, ποῦ σε-
 λαγίζει σὲ κάθε παρθένα καρδιὰ τὴν ἐλπιδομηνύτρα ματιὰ τῆς
 μάννας, ποῦ ρίχνει στὸ μικρὸ της θεό.»

Ἐν Βιέννῃ, τῇ 5 Αὐγούστου 1898.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ